

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 227.427 van 16 mei 2014  
in de zaak A. 205.321/X-15.766.**

In zake : Michel BECKERS  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Patrick Devers  
kantoor houdend te 9000 Gent  
Kouter 71-72  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE HASSELT-ZONHOVEN-DIEPENBEEK  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Patrick Hofströssler  
kantoor houdend te 1050 Brussel  
Louizalaan 99  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 22 juni 2012, strekt tot de  
nietigverklaring van :

- “1. het besluit van het Politiecollege van de Politiezone Hasselt - Zonhoven - Diepenbeek (hierna HAZODI) van 13 oktober 2011, waarbij, naar verluidt, mr. Patrick Hofströssler (Eubelius) als raadsman wordt aangesteld en waarbij hem de opdracht werd gegeven ten einde, in naam en voor rekening van de Politiezone HAZODI, maar met absolute waarborg voor vertrouwelijkheid, reden waarom haar raadsman de bevragende handeling zou stellen, minstens bij 3 gespecialiseerde forensic auditkantoren offerte te vragen, alsmede het besluit van 13 oktober 2011 van hetzelfde Politiecollege waarbij de opdracht (van het aan te stellen forensic auditkantoor) werd bepaald;
2. het besluit van het Politiecollege van de Politiezone Hasselt - Zonhoven - Diepenbeek (hierna HAZODI) van 17 oktober 2011, waarbij wordt beslist om met I-Force te contracteren en het Politiecollege opdracht geeft aan mr. Patrick Hofströssler om aan I-Force mee te delen dat de opdracht onverwijld moet worden aangevat”.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 mei 2014.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Kurt Willems, die *loco* advocaat Patrick Hofströssler verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

## *III. Feiten*

3. De lokale politiezone HAZODI staat sedert 6 oktober 2011 – datum van een televisiereportage over mistoestanden binnen deze politiezone – in de belangstelling. Er zijn beschuldigingen geuit van corruptie en onrechtmatige toe-eigening van publieke gelden, er is sprake van een “graaicultuur” binnen de

politiezone, en er is beroering omtrent de klokkenluiders die de mistoestanden hebben onthuld. Verzoeker, die hoofdcommissaris van politie is en de leiding van de politiezone heeft gehad van 2000 tot medio 2011, wordt in diverse beschuldigingen genoemd.

Omdat “de objectieve vaststellingen betreffende de waarachtigheid van de beweerde feiten volledig ontbreken” wil het politiecollege een audit laten uitvoeren. Het beslist daarom op 13 oktober 2011 advocaat P. Hofströssler als raadsman aan te stellen en op te dragen om “minstens bij 3 gespecialiseerde forensic auditkantoren offerte te vragen” met het oog op een opdracht om na te gaan welke voordelen van financiële en feitelijke aard binnen de politiezone konden worden verleend, wie op onrechtmatige of onregelmatige wijze voordelen genoot, en in welke mate. Van de werkzaamheden en de bevindingen moet een verslag worden opgesteld. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 17 oktober 2011 beslist het politiecollege om met I-Force te contracteren en om aan advocaat P. Hofströssler op te dragen aan I-Force mee te delen dat de opdracht onverwijld moet worden aangevat. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het eindrapport van het auditbureau is 8 december 2011 gedataerd.

Nog dezelfde dag beslist het politiecollege, na bespreking van de auditresultaten, verzoeker met onmiddellijke ingang te schorsen.

Op 16 december 2011 besluit het politiecollege de beslissing van 8 december 2011 te bekrachtigen. Verzoeker wordt in het belang van de dienst geschorst gedurende een termijn van vier maanden, met inhouding van wedde ten belope van 25 % van de brutowedde.

De ordemaatregel van de voorlopige schorsing wordt naderhand een eerste keer verlengd bij beslissing van het politiecollege van 30 maart 2012.

#### *IV. Belang*

##### *Standpunt van de partijen*

4. Ter staving van zijn belang voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan, eensdeels, dat hij “personeelslid (hoofdcommissaris) van de bedoelde Politiezone” is en, anderdeels, dat het auditrapport dat uit de gegunde overheidsopdracht voortkomt de rechtstreekse basis heeft gevormd om tegen hem de ordemaatregel van de voorlopige schorsing te nemen en te verlengen.

5. Volgens de memorie van antwoord beschikt verzoeker niet over het in rechte vereiste belang.

Toegelicht wordt in de eerste plaats dat de eerste bestreden beslissing specifiek beoogt een advocaat aan te duiden, terwijl verzoeker zelf geen advocaat is. De tweede bestreden beslissing betreft een overheidsopdracht die aan een gespecialiseerd forensisch auditkantoor moest worden gegund. Inzake overheidsopdrachten bestaat het rechtens vereiste belang van een verzoeker erin om de opdracht zelf te kunnen uitvoeren. Verzoeker is nochtans geen auditkantoor en kwam bijgevolg niet in aanmerking voor de opdracht.

Er is naar de mening van de verwerende partij ook geen onmiddellijk causaal verband tussen de bestreden beslissingen en de voor verzoeker ongunstige auditresultaten die tot zijn voorlopige schorsing aanleiding hebben gegeven. Het auditrapport resulteert immers uit een gesloten en reeds uitgevoerde overeenkomst, waaromtrent de Raad van State niet bevoegd is. Bovendien is de ordemaatregel voorlopig en op zich niet grievend.

Betoogd wordt eveneens dat verzoekers belang niet wettig is: het belang van de politiezone bestaat erin om fraude in haar midden te bestrijden

en te voorkomen; aangezien verzoeker zelf heeft meegewerkt aan de totstandkoming van onregelmatigheden, strijdt zijn belang met inzonderheid het algemene beginsel *fraus omnia corrumpit*.

6. Verzoeker repliceert in de memorie van wederantwoord dat zijn belang bevestigd wordt doordat de verwerende partij allerhande toelagen en premies terugvordert louter op grond van bevindingen in het rapport dat het resultaat is van de bestreden besluiten:

“De door de verzoeker nagestreefde vernietiging van deze besluiten zal immers meebrengen dat de verwerende partij (of nog de hogere tuchtoverheid) het bedoelde rapport, dat dan zelf door nietigheid is aangetast, niet meer rechtsgeldig zal kunnen aanwenden noch in tucht, noch in voorlopige schorsing bij ordemaatregel, noch in een procedure voor de gewone rechter.”

7. In haar laatste memorie doet de verwerende partij gelden dat verzoeker zonder actueel belang is nu de ordemaatregel tot voorlopige schorsing ingetrokken is en de ingehouden wedde teruggestort. Voorts herhaalt zij dat het belang een onvoldoende rechtstreeks causaal verband vertoont met de bestreden beslissingen inzake overheidsopdrachten:

“de vernietiging van de gunningsbeslissing [laat] het bestaan en de uitvoering van de in navolging hiervan gesloten overeenkomst onverlet. Het contract met I-Force verdwijnt helemaal niet automatisch uit de rechtsorde als gevolg van het vernietigingsarrest, laat staan de resultaten van de in de overeenkomst vastgestelde opdracht, *in casu*, het auditrapport. Laatst vermeld rapport blijft bestaan en omvat objectief door deskundigen vastgestelde gegevens waaromtrent elke partij inhoudelijk standpunt kan innemen.

De vernietiging van de bestreden beslissingen zal niet tot gevolg hebben dat het auditrapport verdwijnt, enkel de burgerlijke rechter zal oordelen wat de rechtsgevolgen zijn die aan het rapport worden gegeven, bijvoorbeeld als bron van louter feitelijke informatie waaromtrent elke partij verweer kan voeren. het belang is dan ook onvoldoende rechtstreeks.”

Wat specifiek verzoekers belang “als personeelslid” betreft, merkt de verwerende partij nog op dat het niet concreet wordt gemaakt.

8. Van zijn kant wijst verzoeker er in de laatste memorie op dat de besluiten inzake de preventieve schorsing inderdaad ingetrokken zijn, maar zonder dat afstand is genomen van het I-Force-rapport waarop die besluiten steunden. Het blijkt integendeel “[d]at de verwerende partij nog immer vasthoudt aan de resultaten van het I-Force rapport”. Minstens rest er een moreel belang doordat het auditrapport de basis was voor de besluiten van preventieve schorsing.

9. Aanvullend deelt verzoeker met brieven van 17 september 2013 en 20 oktober 2013 nog mee dat intussen blijkt dat het auditrapport deel uitmaakt van een tuchtdossier tegen hem en de steunpilaar vormt ter motivering van de voorgestelde zware tuchtstraf.

### *Beoordeling*

10. Zoals de Raad van State reeds meer mocht overwegen, gaat het er bij het aanvechten van beslissingen inzake overheidsopdrachten wezenlijk om dat de verzoekende partij de overheidsopdracht zelf gegund wil krijgen.

In beginsel heeft een verzoeker die niet zelf aan de gunningsprocedure heeft deelgenomen dan ook geen belang bij het beroep tegen de beslissing om offertes met het oog op de gunning van een opdracht in te winnen of tegen de betrokken gunningsbeslissing.

11. In dezen heeft verzoeker geen offerte ingediend, noch heeft of had hij die bedoeling. Zijn beroep strekt er geenszins toe de kans te verkrijgen om alsnog de opdracht zelf te kunnen uitvoeren.

In zoverre mist hij het primordiale oogmerk dat zou moeten voorzitten bij een beroep als het voorliggende.

12. In de plaats beroept hij zich, ter adstructie van zijn belang, allereerst op zijn hoedanigheid van “personeelslid (hoofdcommissaris) van de bedoelde Politiezone”.

Terecht werpt de verwerende partij hem wat dit betreft tegen dat hij niet duidelijk maakt wat zijn op die hoedanigheid gebaseerde belang concreet inhoudt.

In de gegeven omstandigheden komt dit belang voor niet meer te zijn dan een alibi om op te komen voor de handhaving van de wettigheid, zonder meer. Het beroep in het belang van de wet, of de *actio popularis*, is evenwel niet ontvankelijk.

13. In de tweede plaats argumenteert verzoeker dat de overheidsopdracht heeft geresulteerd in een rapport van 8 december 2011 van I-Force, dat op zijn beurt heeft geleid tot voorlopige schorsingen, terugvordering van bedragen en tuchtrechtelijke stappen te zijnen laste.

14. Naar blijkt zijn de voorlopige schorsingen waaraan verzoeker refereert, bij beslissing van het politiecollege van 20 december 2012 ingetrokken geworden. Met een beslissing van de politieraad van 6 maart 2013 is ook het besluit “tot het invorderen van ten onrechte betaalde vergoedingen en toelagen aan de heer Michel Beckers rekening houdend met het rapport en onderzoek van I-Force dd. 8 december 2011” ingetrokken en werd zelfs formeel besloten om niet over te gaan tot het invorderen van ten onrechte betaalde vergoedingen en toelagen.

De definitieve verdwijning uit het rechtsverkeer van de voorlopige schorsingen wijst uit dat verzoeker hoe dan ook geen belang (meer) heeft bij zijn beroep tegen de bestreden beslissingen in zoverre ze deze voorlopige schorsingen mogelijk maakten. Dat er minstens (nog) sprake zou zijn van een moreel belang, volgt de Raad van State niet.

15. Wel blijkt het auditrapport op vandaag nog een rol te spelen in een tegen verzoeker aangespannen tuchtprocedure.

Die weerslag met betrekking tot de tuchtprocedure staat naar het oordeel van de Raad van State evenwel te ver af van de bestreden beslissingen om verzoeker het vereiste belang bij een annulatieberoep tegen deze beslissingen te kunnen toemeten. Met betrekking tot dit beroep doet verzoeker uitsluitend van een afgeleid belang blijken dat te indirect is om het beroep voor ontvankelijk te kunnen houden.

16. Overigens ligt aan de besproken, tweede invulling van verzoekers belang, de opvatting ten grondslag dat de onwettigheid van de gunning van de opdracht tot het opstellen van een auditrapport – evenals de daaruit afgeleide vernietiging van de gunning – noodzakelijk en *ipso facto* meebrengt dat de verwerende partij het rapport en de bevindingen daarin “niet meer rechtsgeldig zal kunnen aanwenden”, meer in het bijzonder in de tuchtprocedure.

Het is een opvatting die de Raad van State niet zomaar in het algemeen kan bijvallen. Meer bepaald getuigt ze van de misvatting dat elke onwettigheid waarmee het rapport direct of indirect eventueel behept zou zijn, automatisch tot de uitsluiting ervan moet leiden, zonder dat voorafgaandelijk wordt nagegaan of en in welke mate die onwettigheid geacht kan worden het rapport en de daarin gedane vaststellingen aan te tasten.

Dit brengt mee dat in zoverre onderhavig beroep ertoe moet strekken dat in de ingestelde tuchtprocedure geen gebruik mag worden gemaakt van het meer vermelde auditrapport, het beroep van verzoeker niet dienstig kan zijn.

17. Wat verzoeker te doen staat in verband met de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissingen in zoverre ze een tuchtstraf voorbereiden, is in voorkomend geval een beroep instellen tegen de tuchtstraf die

hem (mede) op grond van het auditrapport zou worden opgelegd en in het kader van dat beroep de ondeugdelijkheid van de grondslag van de tuchtstraf aanvoeren omdat dit auditrapport teruggaat op de thans bestreden beslissingen. Binnen het raam van dat beroep zal dan moeten worden geoordeeld over de gevolgen van de eventuele onwettigheid van deze beslissingen voor de wettigheid van de gevoerde tuchtprocedure.

Als zodanig is het echter niet voldoende dat de bestreden beslissingen op enigerlei wijze bijdragen aan de voorbereiding en mogelijke oplegging van een tuchtstraf opdat verzoeker ze ook ontvankelijk met een rechtstreeks annulatieberoep zou kunnen aanvechten.

18. Samengevat, is verzoeker zonder het rechtens vereiste belang bij het voorliggende beroep. De exceptie van gebrek aan belang is gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien mei 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Johan Lust,        | kamervoorzitter, |
| Pierre Lefranc,    | staatsraad,      |
| Jan Clement,       | staatsraad,      |
| bijgestaan door    |                  |
| Greta Scheveneels, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Greta Scheveneels**

**Johan Lust**